

Arrest

nr. 216 700 van 13 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2018 met referentienummer 79693.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker beschikt over een verblijfsrecht van onbepaalde duur in het Verenigd Koninkrijk. Hij werkt als salesmanager bij de tele-operator 'Lycamobile'.

1.2. Op 6 maart 2018 werd verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden. Op grond van een Europees aanhoudingsbevel werd verzoeker uitgeleverd aan België door de Duitse autoriteiten.

1.3. Op 20 september 2018 werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.4. Op diezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Aan de Heer:

[…]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.09.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

In het kader van een Europees aanhoudingsbevel werd betrokkene uitgeleverd door de Duitse autoriteiten. Zijn vonnis is niet definitief. Het risico dat betrokkene onderduikt ten einde zich te onttrekken aan de uitvoering van het definitieve vonnis is reëel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik – particulieren, bendevorming-aanstoker of hoofd, BTW-inbreuken op het wetboek over BTW of uitvoeringsbesluiten, BTW-valsheid in openbare handels- of privégeschriften-of gebruik, feiten waarvoor hij op 06.03.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom ham een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik – particulieren, bendevorming-aanstoker of hoofd, BTW-inbreuken op het wetboek over BTW of uitvoeringsbesluiten, BTW-valsheid in openbare handels- of privégeschriften-of gebruik, feiten waarvoor hij op 06.03.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 17.09.2018. Hij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde de schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 62 en 74/11 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "Vreemdelingenwet"), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.

De motivering van de bestreden beslissing is tweeledig.

In eerste instantie tracht verwerende partij te argumenteren waarom er een inreisverbod aan verzoeker werd opgelegd. Het tweede luik van de bestreden beslissing betreft de motivering van de duur van dit inreisverbod, namelijk drie jaar.

Beide aspecten zullen hierna afzonderlijk bekeken worden.

1. Eerste onderdeel: de reden van het opleggen van het inreisverbod

1.1. Verwerende partij motiveert de reden van de bestreden beslissing als volgt:

*"Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1) voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.*

In het kader van een Europees aanhoudingsbevel werd betrokkene uitgeleverd door de Duitse autoriteiten. Zijn vonnis is niet definitief. Het risico dat betrokkene onderduikt ten einde zich te onttrekken aan de uitvoering van het definitieve vonnis is reëel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik-particulieren, bendevoorming-aanstoker of hoofd, BTW-inbreuken op het wetboek over BTW of uitvoeringsbesluiten, BTW-valsheid in de openbare handels- of privégeschriften of -gebruik, feiten waarvoor hij op 06.03.2018 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 30 maanden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden." (eigen markering)

Hieruit blijkt dat verwerende partij het inreisverbod baseert op het zogenaamde 'gevaar voor de openbare orde'.

Relevant hierbij is het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C554/13 van 11 juni 2015, dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vevat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor

is veroordeeld. er ov zich zeen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...] In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak)." (eigen markering)

Uit dit arrest blijkt dat het loutere feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf, of veroordeeld is voor het plegen van een misdrijf, niet volstaat om deze persoon te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde.

Het komt aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast', nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen.

Verwerende partij faalt hierin.

Verwerende partij haalt zelf in de motivering van de bestreden beslissing aan dat verzoeker veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf, en stelt ook expliciet dat vonnis niet definitief is.

Verzoeker is inderdaad slechts bij verstek veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf, aangezien noch verzoeker, noch een raadsman aanwezig was op het proces in België om zijn kant van de zaak toe te lichten. Tegen dit verstekvonnis werd verzet aangetekend, waardoor de zaak volledig opnieuw behandeld zal worden door de correctionele rechtbank te Antwerpen. Nadat de rechter de ontvankelijkheid van het verzet heeft vastgesteld, komt het eerder gewezen vonnis bij verstek te vervallen. Verzoeker mocht verder de gevangenis verlaten. Hij betaalde een borgsom en werd in vrijheid gesteld.

Hieruit kan men geenszins afleiden dat het gedrag van verzoeker de openbare orde schaadt.

Hoewel verwerende partij deze veroordeling bij verstek net inroept ter motivering van de bestreden beslissing, lijkt ze ook niet volledig overtuigd van het feit dat verzoeker met zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad. Verwerende partij verwoordt haar conclusie immers als volgt: "Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. "

Gedrag dat de openbare orde 'kan schaden', volstaat niet als reden om een inreisverbod op te leggen.

Voorts kan men gedrag dat de openbare orde 'kan schaden', geenszins gelijkstellen met gedrag dat een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet draagkrachtig.

Daarnaast poneert verwerende partij nog dat het vonnis niet definitief is, en het risico reëel is dat verzoeker onderduikt ten einde zich te onttrekken aan de uitvoering van het definitieve vonnis.

Verwerende partij ziet hier echter twee zaken over het hoofd.

In de eerste plaats werd verzoeker na het betalen van een borgsom in vrijheid gesteld. Indien de correctionele rechtbank te Antwerpen van mening was geweest dat er een vluchtrisico bestond in hoofde van verzoeker, dan had men deze maatregel niet genomen. Verwerende partij kan zich als administratieve overheid niet in de plaats stellen van de rechterlijke macht en oordelen over het eventuele vluchtrisico. Verwerende partij dient de scheiding der machten te respecteren. Uit het feit dat verzoeker in vrijheid werd gesteld, blijkt dat de correctionele rechtbank van oordeel is dat er geen vluchtrisico voorhanden is. Verwerende partij dient deze beoordeling van de rechterlijke macht te respecteren, en kan haar eigen buikgevoel niet in de plaats stellen van een beoordeling door beroepsrechters.

Verder vergeet verwerende partij dat in de verzetsprocedure de zaak volledig opnieuw behandeld zal worden door de correctionele rechtbank te Antwerpen. Verwerende partij spreekt over een 'definitief

vonnis' en het risico dat verzoeker in de toekomst zal onderduiken om zich hieraan te onttrekken. Er is echter geen enkele garantie dat verzoeker in de verzetsprocedure ook effectief veroordeeld zal worden. Het is aan de rechterlijke macht om over de schuld en onschuld van verzoeker te oordelen. Verwerende partij mag als onderdeel van de uitvoerende macht zich niet in de plaats stellen van de rechter, en vooruitlopen op een eventuele veroordeling. Verwerende partij gaat hier dan ook voortvarend en onzorgvuldig te werk, waardoor de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

1.2. Afgezien van het bovenstaande, bevat het administratief dossier en de bestreden beslissing een fundamentele tegenstrijdigheid.

Eenzijds wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd in de vorm van een Bijlage 13 sexies.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat verzoeker ondertussen de Schengenzone heeft verlaten, en het inreisverbod dus ook van kracht is gegaan.

Dit volgt uit het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 (HvJ 26 juli 2017), waarin het Hof oordeelde dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengen grondgebied verlaten heeft.

Ten gevolge van de bestreden beslissing, is het voor verzoeker de komende drie jaar niet langer mogelijk is om naar één van de landen van de Schengenzone te reizen.

Anderzijds oordeelde verwerende partij tegelijkertijd dat het voor verzoeker wél mogelijk is om terug te keren naar België (voorzien van de nodige identiteitsstukken), ten einde te voldoen aan het gerechtelijke dossier.

In de Bijlage 13, die tegelijkertijd met de bestreden beslissing werd genomen en betekend aan verzoeker, stelt verwerende partij immers expliciet dat verzoeker wel kan terugkeren naar België (zie stuk 6).

Verwerende partij nam dus op hetzelfde moment een beslissing waaruit blijkt dat verzoeker kan terugkeren naar België in het kader van zijn gerechtelijke procedure, en een andere beslissing waaruit blijkt dat verzoeker de eerste drie jaar niet kan terugkeren.

Verzoeker weet niet op welke beslissing hij kan voortgaan: de Bijlage 13, of de Bijlage 13 sexies? Verwerende partij zendt verwarrende signalen, waardoor verzoeker compleet in het duister tast over de vraag of hij nu zijn proces in België kan bijwonen of niet.

Het administratief dossier (waarin zich de Bijlage 13 bevindt) is in tegenspraak met de bestreden beslissing.

Verwerende partij ging uiterst onzorgvuldig te werk, toen het tegelijkertijd twee beslissingen nam waarin een tegengestelde boodschap werd opgenomen. De zorgvuldigheidsplicht werd hierdoor dan ook geschonden. Voorts werd ook de motiveringsplicht geschonden, doordat de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het administratief dossier, maar net in tegenspraak hiermee zijn.

Omwille van het bovenstaande, schendt de bestreden beslissing alle bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

2. Tweede onderdeel: de duur van het inreisverbod

2.1. Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...) "

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...) "

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Verzoeker kreeg een inreisverbod met de maximumtermijn van driejaar kreeg opgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij het evenredigheidsbeginsel respecteerde.

Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een inreisverbod van 1 dag tot 3 jaar op te leggen, maar koos voor de maximumtermijn van 3 jaar.

De motivering van de bestreden beslissing is echter geenszins afdoende, en kan niet onderbouwen waarom er voor de maximumtermijn van 3 jaar werd gekozen.

De bestreden beslissing is gebrekkig op drie verschillende vlakken, die hierna apart bekeken zullen worden.

2.2. Verwerende partij roept om te beginnen in dat verzoeker 'niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven' om de maximumtermijn van drie jaar te onderbouwen.

Dit is echter feitelijk niet juist.

Verzoeker heeft er immers niet voor gekozen om naar België te komen, hij werd in het kader van een Europees aanhoudingsbevel uitgeleverd door de Duitse autoriteiten. Verzoeker werd dus op vraag van de Belgische instanties naar België gebracht. Men kan hem moeilijk verwijten dat hij 'niet getwijfeld' heeft om in België te verblijven.

Voorts ziet verwerende partij compleet over het hoofd dat verzoeker over een geldig Schengenvisum beschikt, geldig van 21 juni 2018 tot 20 december 2018 (zie stuk 7).

Verzoeker verbleef op legale wijze in Duitsland toen hij werd aangehouden, en ook nadat hij naar België werd overgebracht, verbleef hij op legale wijze in Het Rijk.

Verzoeker verbleef legaal in België, en heeft nooit actief de keuze gemaakt om naar hier te komen. De argumentatie van verwerende partij houdt dus geen steek.

2.3. Ten tweede hield verwerende partij geen rekening met de zware impact van het inreisverbod van 3 jaar voor de Schengenzone op de professionele activiteiten van verzoeker.

Als 'European Sales Manager' bij Lycamobile, een internationale telecomoperator, dient verzoeker immers regelmatig verschillende Schengenlanden te bezoeken. Dit maakt een inherent deel uit van zijn job (stuk 3).

Het inreisverbod zorgt er echter voor dat verzoeker zijn job de komende drie jaar niet kan uitoefenen. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker zijn werk zal verliezen. Nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de verstreckende impact van het inreisverbod van drie jaar op de carrière van verzoeker.

Nochtans is verwerende partij verplicht om rekening te houden met 'alle omstandigheden eigen aan het geval'. In casu vergat verwerende partij om de zware impact van het inreisverbod van drie jaar: op verzoekers job, die hij zal verliezen, mee in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets. Dit vormt een uiterst onzorgvuldige werkwijze, en heeft tot gevolg dat het evenredigheidsbeginsel niet wordt gerespecteerd.

Ten overvloede wenst verzoeker op te merken dat er inderdaad de puur hypothetische mogelijkheid tot opheffing of opschorting van het inreisverbod bestaat.

Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om een opheffing of opschorting van een inreisverbod aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post die bevoegd is voor het land van herkomst. Een aanvraag omwille van professionele redenen, kan echter slechts plaatsvinden wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken. Verzoeker zal een essentieel onderdeel van zijn job als 'European Sales Manager', namelijk het rondreizen in de Schengenzone, voor minstens twee jaar moeten staken, hetgeen evenzeer tot gevolg zal hebben dat hij zijn job zal verliezen. Daarbij komt dan nog dat er geen enkele garantie voorhanden is dat aan verzoeker de gunst van opheffing of opschorting van het inreisverbod zal worden gegeven.

2.4. Ten derde beroept verwerende partij zich ter rechtvaardiging van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar, opnieuw op het gedrag van verzoeker dat de openbare orde 'kan' schaden. Dezelfde argumentatie als onder punt 1.1. is hier van kracht.

Ook hier ziet verwerende partij over het hoofd dat verzoeker slechts bij verstek veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf. Tegen dit verstekvonnis werd verzet aangetekend, waardoor de zaak volledig opnieuw behandeld zal worden door de correctionele rechtbank te Antwerpen. Nadat de rechter de ontvankelijkheid van het verzet heeft vastgesteld, komt het eerder gewezen vonnis bij verstek te vervallen. Verzoeker mocht verder de gevangenis verlaten. Hij betaalde een borgsom en werd in vrijheid gesteld.

Nergens blijkt waarom het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar omwille van een veroordeling bij verstek tot een niet-definitieve gevangenisstraf, proportioneel zou zijn. Gedrag dat de openbare orde 'kan schaden', volstaat voorts niet als reden om het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar te rechtvaardigen.

2.5. De conclusie van verwerende partij luidt als volgt: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. "

Uit het bovenstaande blijkt echter dat deze conclusie geen stand houdt. Verzoeker verbleef niet illegaal in België, en heeft er ook nooit voor gekozen om naar België te komen (laat staan dat hij er 'niet aan twijfelde om op illegale wijze in België te verblijven'). Ook de schending van de openbare orde, die

verwerende partij in de bestreden beslissing in de voorwaardelijke wijs inroept, is niet aangetoond. Tot slot houdt verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening met de dramatische impact hiervan op verzoekers job. De proportionaliteitstoets gebeurde dan ook uitermate gebreukig, waardoor verwerende partij niet op een weloverwogen en zorgvuldige wijze kon concluderen dat een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar proportioneel is. Het evenredigheidsbeginsel werd niet gerespecteerd.

Hierdoor wordt om te beginnen de materiële motiveringsplicht geschonden. De motieven van de bestreden beslissing moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing (en meer bepaald de keuze voor een inreisverbod met de maximumduur van driejaar) niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd,

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " In casu faalt verwerende partij hierin, waardoor artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dan ook geschonden werd. Voorts kan men het bezwaarlijk een zorgvuldige handelwijze van verwerende partij noemen, waardoor ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat het motief dat hij "niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven" onjuist is. Verzoeker is immers niet vrijwillig naar België gekomen, maar werd op grond van een Europees aanhoudingsbevel uitgeleverd aan België. Hij beschikte op dat ogenblik over een Schengenvisum, dat geldig was van 21 juni 2013 tot 20 december 2018. Verzoeker verbleef op legale wijze in Duitsland.

Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met "de specifieke elementen van elk geval". Het gedeelte in de bestreden beslissing waarin wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod drie jaar bedraagt, luidt als volgt:

"Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik – particulieren, bendevorming-aanstoker of hoofd, BTW-inbreuken op het wetboek over BTW of uitvoeringsbesluiten, BTW-valsheid in openbare handels- of privégeschriften-of gebruik, feiten waarvoor hij op 06.03.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 17.09.2018. Hij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde de schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Het motief dat verzoeker "*niet getwijfeld*" heeft om illegaal in België te verblijven, maakt onlosmakelijk deel uit van de overweging die er toe leidt dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Het motief met betrekking tot het illegaal verblijf blijkt dan ook determinerend te zijn voor die keuze.

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt echter dat verzoeker aan België werd uitgeleverd door Duitsland. Het motief dat verzoeker illegaal verblijf hield in België, is dan ook manifest onjuist en tegenstrijdig met de vaststelling dat hij werd uitgeleverd. Deze vaststelling tast de motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod aan. Aangezien de Raad niet bevoegd is om een nieuwe afweging te maken van de specifieke elementen van de zaak, kan de Raad slechts vaststellen dat de motivering gebrekkig is en het onderdeel gegrond verklaren.

In de nota met opmerkingen verklaart de verwerende partij dienaangaande dat "*zelfs indien zou worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet vrijwillig in illegaal verblijf in België is terecht gekomen, dan nog staat het vast dat de overige motieven van de bestreden beslissing standhouden, met name de verwijzing naar het feit dat zij kennelijk niet heeft getwijfeld om de Belgische openbare orde te schaden.*"

De verwerende partij kan echter niet worden bijgetreden. Het motief dat verzoeker illegaal in België verblijft, is kennelijk onjuist en is determinerend bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT